

Forslag til Lov om *Forberedelser* til Esbjerg Havns Udvidelse. Men jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at det paa dette Tidspunkt turde være for lidt at gøre videre Ophævelser over og at foretage Forandringer i Lovforslaget for, og jeg skal derfor fremdeles tilraade at tage mod Forslaget trods denne lille Mangel.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Erneste Behandling af Fællesudvalgets Indstillinger angaaende Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri.

(Fællesudvalgets Betænkning og Indstillinger findes i Tillæg B, Sp. 3137).

Indstillingerne samt Sagen i dens Helhed sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Breinholt): Jeg ved af gammel Erfaring, at i en Rigsdagssamlings allersidste Dage er Interessen for et Arbejde, hvortil der ikke knytter sig Storpolitik, just ikke overvældende stor, og jeg skal bestræbe mig for ikke at lægge større Beslag paa Tingets Tid, end simpel Velanstændighed ligefrem paalægger en Ordfører. Jeg tror derfor at kunne begrænse min Redegørelse for Sagens Gang i Fællesudvalget ved at henvise til den i Betænkningen i sammentrængt Korthed givne Skildring deraf. Som det vil vides, har et lignende Lovforslag som dette i en lang Række af Aar været fremsat og behandlet i Rigsdagen, desværre altid uden Resultat, særlig begrundet i, at Lovforslagene hovedsagelig altid ere strandede paa Aalegaardsspørgsmaalet. Et stort Flertal i Fællesudvalget foreslaar imidlertid nu en ny Vej, nemlig at løse dette Spørgsmaal gennem Voldgift, og da dette Flertal dannes ikke blot af Medlemmer af alle Rigsdagens forskellige Partier, men ogsaa af Medlemmer fra begge Tingene, forekommer det mig, at der her igennem er en nærliggende Udsigt til, at den foreslaaede Løsning vil blive accepteret ogsaa af dette høje Ting, hvor der vistnok alene kan ventes nogen alvorligere Modstand

imod det. Men jeg haaber — efter Gaarsdagens Episode tør jeg ikke sige mere, end at jeg haaber —, at man vil gøre det i Erkendelse af, at en Lov om Saltvandsfiskeriet længe har været ønsket og længe har været tiltrængt, og at en saadan Lov paa mange Omraader, ogsaa udover det kedelige Aalegaardsspørgsmaal, vilde være samfundsnyttig og til Gavn for vor haardt arbejdende Fiskeribefolkning. Jeg gentager derfor, at paa Grundlag af denne Erkendelse haaber jeg, at dette høje Ting vil vedtage disse Flertallets Indstillinger. Om en af dem, nemlig Indstillingen om en ny Affattelse af § 6, maa jeg sige, at netop foranlediget af Gaarsdagens Episode er den redaktionelle Affattelse beklageligvis ikke ganske uden Mangler, hvad der dog formentlig ikke vil lægge nogen Hindring i Vejen for Paragraffens praktiske Anvendelse.

Af Hensyn til Tidens Knaphed og for at levne andre Talere fornøden Tid, tror jeg at kunne undlade at beskæftige mig med Indstillingernes mange Enkeltheder — jeg tror ikke, at det vil vække synderlig Fortrydelse hos ærede Medlemmer, at jeg undlader dette. Jeg skal ligeledes afholde mig fra enhver Kritik af den af et æret Mindretal fremsatte Særindstilling, indtil vi have hørt dets Motivering. Jeg afslutter derfor disse mine yderst korte Udtalelser med varmt at anbefale Fællesudvalgets Flertals Indstilling til Vedtagelse.

la Cour: Jeg er fuldkommen enig med den ærede Ordfører for Flertallet i, at det hovedsagelig er Aalegaardsspørgsmaalet, der har voldt Vanskelighederne ved at faa dette Lovforslag gennemført. Staten har jo Højhedsret over hele Søterritoriet og ogsaa Fiskeriret paa samme, hvor den ikke helt eller delvis er bortskænket til private. Selv har Staten jo beholdt en Del for sig, f. Eks. Statens Sildefiskestader, og den ejer jo ogsaa Østersbankerne, som Fiskerne ikke have Lov til at benytte. I øvrigt har Staten tilladt sine Borgere at udøve Fiskeri, og jeg pointerer, at det ikke er Fiskerne alene, men alle Statsborgere, der have samme Ret til at udøve Fiskeri. Det er saa meget mere nødvendigt at pointere dette, som Fiskerne, efterhaanden som de blive flere og flere, mene, at det egentlig er deres Interesser alene, som skulle varetages med Tilsidesættelse af alle andre Statsborgeres Interesser for Fiskeri paa Søterritoriet. Efterhaanden som vi have faaet flere Mennesker i Landet, som leve af Fiskeri, blev det klart, at de Ind-